

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»

ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№2 (150) 2016 рік

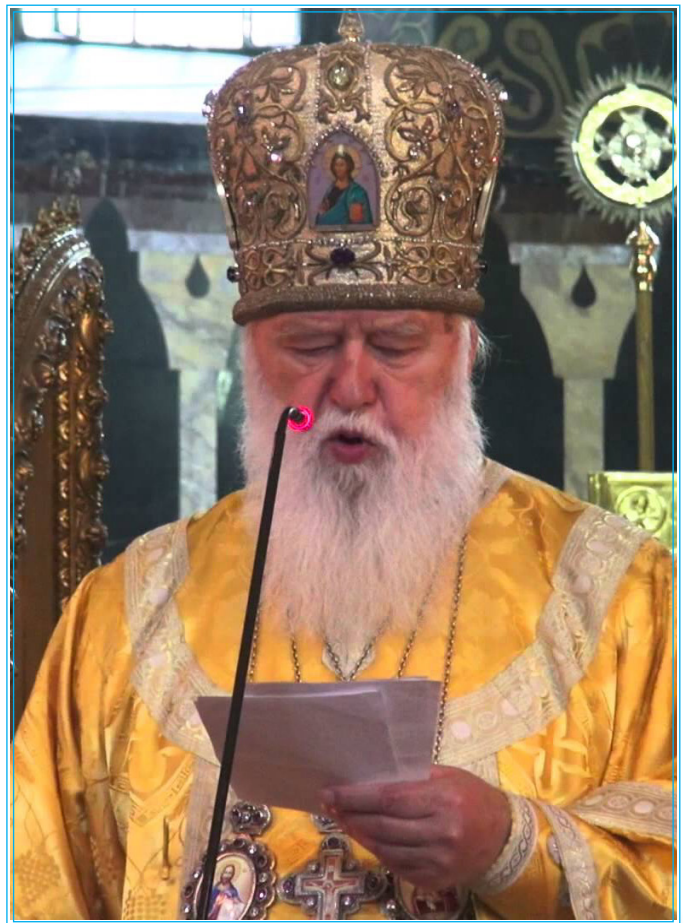
Патріарше богослужіння у неділю 36-ту після П'ятидесятниці

7 лютого 2016 року, у неділю 36-ту після П'ятидесятниці, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет звершив Божественну літургію у Володимирському кафедральному соборі м. Києва. Напередодні, 6 лютого ввечері, Предстоятель Київського Патріархату відслужив у соборі Всенічне бдіння. Його Святості співслужили настоятель храму протоієрей Борис Табачек та духовенство кафедрального собору. За Божественною літургією Святійший Владика виголосив проповідь на тему євангельського читання:

"В ім'я Отця і Сина, і Святого Духа."

Дорогі браття і сестри! Щойно ми прослухали уривок із Євангелія від Луки, в якому розповідається як Ісус Христос зцілює сліпу людину. У нас виникає питання: для чого Ісус Христос звершував чудеса, яка причина і яка мета? Причини дві: перша причина – через чудеса довести людям, що Він є Син Божий, бо воскрешати мертвих, зціляти хворих, повертати зір сліпим миттєво людина не може. І одного разу Ісус Христос сказав юдеям: «Якщо ви не вірите Моїм словам, що Я Син Божий, то повірте Моїм ділам», а діла – це чудеса, тобто Господь Ісус Христос звершував чудеса, щоб довести людям, що Він є Бог. Це одна причина. Друга причина полягає в тому, що Він показував Своїм життям і Своїми діями як повинна поводитися людина в житті. Як поводитися? Ненавидіти, засуджувати, заздрити? Ні. Ісус Христос показував Своїми ділами, що треба людину любити, йти їй на допомогу в тих випадках, коли вона цього потребує. І тому Церква закликає всіх своїх послідовників, всіх членів Церкви Христової уподібнюватися Христу" - відзначив Патріарх. Предстоятель також і роз'яснив яким чином можна уподібнюватися Христу: "Яким чином уподібнюватися? Звершувати добрі діла, виявляти любов до кожної людини. До тієї людини, з якою ми зустрічаємося і яка потребує нашої допомоги. Ось у цьому ми можемо уподібнюватися. Хіба ми не можемо любити людей? Можемо і любимо. Чи можемо ми, люди, звершувати ті чудеса, які звершував Христос? І насамперед кожен із нас скаже: «Ні, ми цього не можемо». А в дійсності це не так. Людина може звершувати і чудеса, але яка людина? Не кожна, а та людина, в душі якої перебуває Бог, Дух Святий, яка очистила себе від усяких гріхів, стала храмом Святого Духа, ось така людина може звершувати чудеса такі ж, які звершував Христос. І Він обіцяв своїм ученикам, що вони будуть звершувати те ж що Він. І дійсно хіба апостоли як люди не звершували чудес? Згадайте, коли апостол Петро вийшов із храму і до нього звернувся каліка і просив грошей,

апостол відповів, що грошей не має, а «те що маю даю: встань і йди». Апостол – людина, а зробив те ж, що робив Христос" - наголосив Святійший Владика.

«Будемо покладати надію на Бога, просити Його як просив той сліпий: "Сину Давидів, помилуй мене". Так і Ми повинні звертатися до Господа: "Господи Ісусе Христе, помилуй нас і даруй нам мир, спокій і добро". Йому слава на віки віків» – сказав Патріарх Філарет на завершення проповіді. Під час Літургії Святійший Владика звершив дияконську хіротонію над випускником Київської православної богословської академії іподіяконом Василем Дідухом. Богослужіння завершилося молебнем до Пресвятої Богородиці перед Її чудотворним образом "Несподівана Радість", під час якого Святійший Патріарх виголосив молитву, щоб Господь визволив Батьківщину від нашестя чужинців і подав українському народові мир, єдність і Своє благословення.

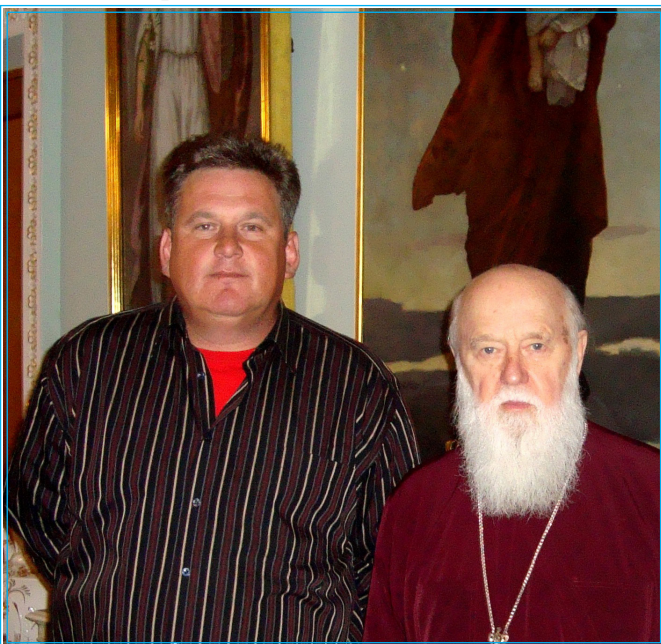

••• 150-Й НОМЕР БЮЛЕТЕНЯ «НЦ-КП» •••

Дорогі друзі! Нині Ви тримаєте у руках сто п'ятдесяте число релігійного додатку журналу "Бористен" "Наша Церква – Київський Патріархат". За цей час видання у певній мірі виконувало ті завдання, котрі на нього поклалися. А саме інформування читачів про ситуацію в УПЦ КП, розвінчування брехні та наклепів з боку недругів Церкви. В першу чергу оточення Московського Патріархату і його філії УПЦ МП. Ми розповідали про непросту ситуацію в Українському та світовому Православ'ї та в діаспорі. І ще про один важливий аспект. Через атеїстичне минуле чимала частина населення України особливо на Сході дуже погано орієнтується в міжконфесійних стосунках, погано уявляє взагалі церковний устрій та канони. Це вмільо використовують вороги українського народу. Так вірних УПЦ КП вони називають католиками, всіляко вкладаючи негативний зміст у це поняття. А вірних УГКЦ називають поляками та єзуїтами, оголошуючи ворогами України та православ'я. Існує ще безліч інсинуації та наклепів з боку наших ворогів, аби поглибити велику історичну прикрість для українців: деяку відмінність поміж Сходом і Заходом. Наше видання у прийнятний для нього спосіб намагається протидіяти й цій страшній отруті.

Розпочинаючи видання бюлетеня «Наша Церква – Київський Патріархат» ми з перших днів зробили його, так би мовити, майданчиком для добродійних, воістину християнських справ. З допомогою жертводавців у діаспорі, небайдужих громадян в материковій Україні редакція допомагала сиротам, інвалідам, людям похилого віку. Про це з номера в номер розповідається у нашій постійній рубриці «Адреси доброти». Однак, розпочинаючи видання нашого бюлетеня нам і в страшному сні не могло наснитися, що прийдуть лихі часи і ми будемо допомагати боронити нашим воїнам Україну від військової агресії. Та, як про це не страшно везти мову, але нині перед «НЦ-КП» стоять і такі завдання.

Ми уклінно вдячні за пожертви на потреби Збройних сил України. Нині, коли бойові дії не такі інтенсивні як раніше, наша головна турбота про поранених і скалічених воїнів. Завдяки відданості січеславських волонтерів ці люди не залишаються без уваги. Однак, потреби для їх лікування, харчування та дозвілля, як і раніше залишаються, на жаль, доволі значними. Редакція виходячи зі своїх можливостей намагається допомогти у святій справі опіки над нашими захисниками. Так окрім харчів ми доставляємо літературу для поранених бійців. Їх духовній запиту у більшості не менше, аніж потреба тілесного видужання. Книги передані до госпіталю є й видавництва журналу «Бористен», котрі ніколи б не побачили світ аби не Ваша фінансова підтримка, наші дорогі читачі.

Отже, ми прагнемо одного, шануючи та зберігаючи традицію української Церкви, множити духовність нашого народу, сприяти становлення справді незалежної та заможної держави. З такими настановами ми крокуємо до нових, цікавих, а головне потрібних нашим симпатикам номерів релігійного бюлетеня «Наша Церква – Київський Патріархат»

Фідель Сухоніс, редактор

Патріарх Філарет звершив панахиду за спокій душ розстріляних мирних учасників Революції Гідності

20 лютого 2016 року у Свято-Михайлівському Золотоверхому соборі відбулися поминальні Богослужіння за спокій душ розстріляних мирних учасників Революції Гідності. Саме Михайлівська Золотоверха обитель стала прихистком для побитих мирних протестувальників 30 листопада 2013 року і у скрутні дні лютого 2014 року. У храмах монастиря було організовано місце перепочинку, складити та навіть операційні для потреб майданівців. Братія монастиря відслужила Божественну літургію після якої було звершено панахиду, яку очолив Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет.

Його Святості співслужили: патріарший намісник митрополит Переяслав-Хмельницький і

Білоцерківський Епіфаній, архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій, намісник монастиря єпископ Вишгородський Агапіт, братія монастиря та духовенство міста Києва. Предстоятель Української Православної Церкви Київського Патріархату звернувся до присутніх: "Ваші Преосвященства, всечесні отці, шановний Петро Олексійович Порошенко, президент України, дорогі браття і сестри. Ми сьогодні зібралися у другу річницю Київського Майдану для того, щоб помолитися за спокій душ спочилих наших кращих синів та дочок України. І перед кожним із нас виникає питання: вони існують лише у нашій пам'яті, чи вони існують реально? Віра наша вчить, що Господь створив людину безсмертною душею і тому те, що створив Бог – не зникає. Якщо це так, то і душі померлих не зникають, вони продовжують існувати в іншому житті. Тому вони віддали своє життя за нашу державу, за наш народ, за нашу свободу, віддали тому що любили. Якщо ми любимо їх за те, що вони полюбили нас і Бога, то ми повинні бути їм вдячними і наша вдячність повинна виявлятися не лише у пам'яті про них, а молитися за них, щоб Господь дарував їм блаженне життя в мирі, радості і любові, любові до Бога. Тому ми й молимося сьогодні і постійно молимося за те, щоб Господь дарував їм Царство небесне і вічний спокій. Слава Ісусу Христу. Слава Україні".

За богослужінням молився Президент України Петро Олексійович Порошенко разом з дружиною Мариною Порошенко. Після панахиди Святійший Патріарх разом з Президентом запалив поминальні лампади біля пам'ятного стенду із зображеннями бійців "Небесної сотні", розміщеного у Варваринському приділі Михайлівського собору.

Вічна пам'ять Героям!

У 2016 році буде пізня Пасха

Цього року Великдень припадає на травневі свята - Пасху святкуємо 1 травня. А це віщує холодну весну і досить ранню зиму.

Нинішня зима затягнеться на чотири місяці – весь березень часом очікуються дощі з мокрим снігом і заморозки. Перша декада квітня холодніша, ніж зазвичай. Літня погода з торішніх майже п'яти місяців встановиться в трьох з половиною: з середини травня до перших днів вересня. Посушливими будуть травень і червень, а липень і серпень – з рясними зливами, перемежованими сильними засухами. На жаль, вересень-листопад виявляться традиційно осінніми, а тривалого тепла в жовтні, званого в народі «бабиним літом», може не бути зовсім. Зима 2016-2017 рр. також настане раніше терміну:

морози і снігу можуть бути вже в листопаді

«З інших видань»

Патріарх Філарет: «Влада не йде дорогою правди»

Про канони, канонічність і пов'язані з цим маніпуляції, про те, від кого залежить здобуття українською церквою незалежності, через кого вирішення зтягується й чому влада має втрутитися у цей процес, в ексклюзивному інтерв'ю Тижню розповів Патріарх Української Православної Церкви Київського Патріархату Філарет. Два роки тому церква брала активну участь у подіях на Майдані, ставши на бік народу. Якою сьогодні має бути позиція церкви, коли в суспільстві спостерігається таке велике розчарування?

Церква в усі віки була, є і буде з народом. Народ — це частина церкви, тому вона піклується за свою паству. Коли ми підтримували Майдан, то підтримували український народ, який опинився в умовах неправди. Таким чином церква виконала свій обов'язок. Тепер Україна перебуває в складному становищі. Є зовнішня агресія з боку Росії, яка тимчасово захопила Крим і намагається захопити Донбас. Відчувши, що силою не переможе, агресор прагне використати внутрішні українські проблеми. А в чому головна українська проблема? Це корупція і реформи, які наша країна повинна провести. На жаль, їх гальмують олігархи, що наживаються на українцях, і партії, які борються за владу. Якщо коротко, влада не йде дорогою правди, служить собі, а не народу й державі. Не вся влада. Але в ній багато корупціонерів, які прийшли заради власної наживи.

Що робити? Найперше треба захищати свою державу. Бо цими внутрішніми суперечностями й нестабільністю користується агресор. Не взяв Україну зброєю, хоче взяти через хаос і безлад. Зберегти в цих умовах державу — головне завдання українського народу. Якщо ми не зробимо цього, буде те, що зараз у Криму й на Донбасі. Якщо спитати кримчан чи мешканців Донбасу, коли їм краще жилося, нині чи тоді, коли вони були в складі України, то всі скажуть, що зараз гірше. Але ж гірше ви обрали самі. Ви не захищали Україну, а піддалися спокусам. І це приклад того, що може статися по всій Україні, якщо ми не збережемо державу.

Друге — все-таки подолати корупцію і здійснити реформи. По-перше, судову. Бо там, де несправедливий суд, немає правди. Там страждання і незадоволення. А по-друге, зробити справедливою податкову систему, щоб мільярдери не наживалися, у той час як прості люди бідніють. Бо чому це відбувається? Тому що неправда. І треба зробити так, щоб усі люди, олігархи, бізнесмени, прості люди жили за справедливими законами.

І без церкви тут не обійтись. Церква повинна голосно сказати правду, що біди народу від несправедливості. Несправедливі закони, несправедлива сама система. І над усім цим панує корупція. Тому церква голосно заявляє, що проти корупції. Ми звертаємося до своїх вірних, які є в парламенті, уряді, серед чиновників: не забувайте, що ви при владі тимчасово. Коли постанете перед Богом на суд, там не виправдаєтеся. Більшість їх християни, а як християни вони повин-

ні виконувати заповіді. І головна заповідь — любити ближніх, тобто любити свій народ. Якщо хочеш у владу, йди туди тільки тоді, коли готовий принести себе в жертву й служити народу. А коли йдеш, щоб наживатися, то ти вже грішиш перед Богом, адже несправедливо збагачуватимешся й робитимеш шкоду людям.

- Нині триває підготовка до Всеправославного Собору, на якому планувався розгляд питання українських церков і можливе надання УПЦ КП автокефалії. Питання непросте, і, мабуть, самій церкві його вирішити буде складно. Чи повинна влада втручатися в цей процес і якось сприяти?

— Йдеться не про Всеправославний Собор, а про утворення в Україні однієї православної церкви, незалежної ні від Константинополя, ні від Москви. Сьогодні такою незалежною церквою є Київський патріархат. Водночас православна церква в Україні розділена, і тому ми зараз намагаємось об'єднатися. Чи відбувається цей процес? Відбувається. Яким чином? Народ побачив, що Московський патріархат служить інтересам не України, а Росії. Це видно з того, що він каже людям неправду, розповідаючи, що на Сході йде громадянська війна, а не агресія Росії, яка користується там сепаратистськими настроями. А чому церква не каже правду, хоча повинна це робити? Тому що залежна від Москви. Народ це побачив і тому відходить від тієї церкви. Процес об'єднання вже розпочався. Коли він закінчиться? Тоді, коли ми об'єднаємося, і не тільки віруючі, а й єпископат. І це може статися, коли УПЦ КП буде визнана як автокефальна церква. Ми сподіваємося, що так буде. Для цього ми повинні звертатися до Вселенського Патріарха.

Чому до нього? Бо Київська митрополія незаконно приєднана до МП, неканонічно. Москва кричить, що все повинно бути за канонами. Але й ми за те, щоб за канонами. І якщо так, то давайте все по порядку. Ви Київську митрополію приєднали до МП неканонічно? Неканонічно. Вселенський патріархат не визнає Київську митрополію в складі МП? Не визнає. Доказом цього є надання автокефалії православної церкві Польщі 1924 року, коли Вселенський Патріарх дав Томас цій церкві на підставі того, що вона перебувала в Київській митрополії. Тому за цією ж канонічністю Вселенський Патріарх має надати автокефалію українській церкві. Знову ж таки чому? Бо Україна стала незалежною державою. Коли вона не була такою, не було підстави. А сьогодні підстава є. І оскільки Київська митрополія — канонічна територія Вселенського Патріарха, ми повинні звертатися до нього. Чи повинна держава звертатися з проханням дати Томас про автокефалію? Повинна. Адже це безпека держави, і вона має про це турбуватися. Безпекою є незалежність церкви від іншого центру, від Москви. А незалежною церква може стати через акт Константинопольського патріархату. Тому щодо отримання Томасу про автокефалію мають турбуватись і церква, і держава.

- Які відносини між УПЦ КП, Вселенським Патріархом та іншими православними церквами?

іншими православними церквами? Як вони ставляться до ідеї надання автокефалії українській церкві. Хто цьому сприяє, а хто, навпаки, шкодить?

— Річ у тому, що майже всі православні церкви вважають: Україна повинна мати свою церкву. Зокрема, і Вселенський Патріарх та інші патріархи. Так, перешкодою є Москва. Вона готова розколоти все православ'я на дві частини заради того, щоб не дати українській церкві бути автокефальною, адже через церкву російська держава впливає на Україну. І тому Вселенський Патріарх сповільнює процес, бо не хоче розривати світове православ'я. Натомість Москва готова це зробити заради своїх імперських намірів. Якби в Україні була автокефальна церква, незалежна від Росії, то не було б відокремлення Криму чи війни на Донбасі. Церква об'єднала б увесь український народ, не було б пропаганди й неправдивої інформації. А так московська церква, навпаки, служить на користь пропаганді Москви.

- Не секрет, що російська церква доволі впливова. Чи можливо, що у світлі подій на Близькому Сході, де винищують християн і Росія представляє себе їхнім захисником, українське питання відійде на задній план і наших союзників серед православних церков поменшає?

— Те, що на Близькому Сході нищать християн і примушують їх покидати свою землю, відомо всьому світу. І ми на боці християн. Водночас ми не можемо звинувачувати в тому, що відбувається, весь іслам, адже він теж не хоче війни. Там є агресивні сили, які іменуються «Ісламська держава», і якраз вони носії тероризму, вони нищать християн. Я нещодавно зустрічався з послами арабських країн, і вони на підставі Корану доводять, що іслам проти цього насилля, він хоче жити з християнами в мирі та злагоді. Треба розуміти: те, що відбувається на Близькому Сході, не відволікає Європу й Америку від України, вони не випускають її зі свого поля зору.

І тому санкції проти агресора продовжуються та продовжуватимуться доти, доки Росія не стане миролюбною країною.

Разом із тим не можна сказати, що Росія не захищає християн на Сході. Захищає. Але під цим виглядом вона там має і свою політичну мету. Оцього не треба забувати. І церкви все-таки бачать правду, тому й підтримують нашу церкву та Україну. І врешті-решт ми переможемо. Ми ж не хочемо ні з ким воювати, зокрема й із Росією. А Росія хоче Україну захопити. Отже, правда за нами. Чому ми хочемо в Європу? Ми бажаємо приєднатися до демократії, свободи, справедливих законів, новітніх технологій. Ми знаємо, що в Європі є багато недоліків, але не до них прагнемо, а до кращого, давши їй також те краще, що є в нас: духовність, моральність, релігійність, яка в Україні вища, ніж у багатьох європейських державах.

- Не можу не запитати вашої думки про підписану Папою та Московським Патріархом декларацію...

— По-перше, не треба цю декларацію підносити так, ніби то важливий історичний прорив. Цього немає. Тому що Папи з православними патріарха-

ми зустрічалися вже багато разів. І перша така зустріч була з Патріархом Варфоломієм. Також він зустрічався з Єрусалимським Патріархом. Тому зустріч МП із Папою не є чимось винятковим.

Добре це чи ні? Добре. Є в тій декларації багато такого, проти чого ми не можемо виступати й підтримуємо, бо це не тільки їхнє бачення. Наше бачення таке саме. Але що в ній недобре? Те, що вони домовилися за спиною України вирішувати українські справи. І це обурює не тільки УПЦ КП, а й греко-католицьку, римо-католицьку церкви. Католики не задоволені тією декларацією, бо в ній сказана неправда про Україну, бо Папа й Патріарх Кірілл назвали події на Сході протистоянням українців, а не агресією Росії. А це неправда. І про нашу церкву сказано несправедливо. Там говориться про те, що єдність православних в Україні повинна звершуватися на підставі канонів. Ми за. Але назвіть нам ці канони, на підставі яких ми маємо об'єднатися. Ось є канон, 34-те апостольське правило, яке каже, що кожен народ повинен знати свого першого єпископа. Чи це митрополит, чи архієпископ, чи патріарх. Але перший незалежний.

- Скільки ще є таких церков, як УПЦ КП, що перебувають у підвішеному стані?

— Це насамперед македонська церква, чорногорська, американська автокефальна, яка не визнається грецькими церквами, та японська. Українська церква не єдина з тих, хто перебуває поза євхаристійним єднанням.

- Яка ситуація з вашою церквою нині на окупованих територіях Донбасу й Криму?

- У Києві й по всій Україні МП кричить, що КП захоплює його храми. Цього в дійсності немає, це неправда. А ось про те, що вони роблять на Донбасі та в Криму, мовчить, хоча там порушуються права людини, Конституція, на Донбасі відбуваються гоніння, і не тільки на КП, а й на УГКЦ, РКЦ, протестантські церкви. Там визнається тільки московська церква, а решта гнані й не мають можливості звершувати відкрито богослужіння. То чого ж ви мовчите? Чи для вас це благо? У Донецькій єпархії в нас було більш ніж 80 священників. Частина покинула окуповану територію. Так само і в ласті, так само в Криму. Але частина

лишилася. На Донбасі богослужіння УПЦ КП звершуються, але катакомбно, підпільно. Відкрито не можуть. У Криму кілька храмів у нас забрали. І МП про це також не кричить, що вони захопили наші храми. Справді захопили. У тих, що ще є, богослужіння звершуються, але обмежено. На них постійно тиснуть, щоб вони реєструвалися за законами Росії й ставали громадянами Росії, а вони не хочуть. Архієпископ Климент там стоїть твердо. - *Віднедавна ви дістали дозвіл відправляти богослужіння в одному з храмів Софії Київської, що викликало чимале обурення. Як це пояснити?*

— Це знакова подія, яка свідчить про те, що Україна як держава перемагає. Цю святиню побудував православний київський князь для православної церкви. Довгі роки там не звершувалися богослужіння. Тепер ми її освятили й починаємо служити регулярно. З чийого боку протести? З боку Москви та Московського патріархату. Протестують ще проросійські сили в Україні. Протестують не тому, що погано, коли відбувається молитва, а тому, що це українська молитва, за Україну, а не за Росію. А якщо так, якщо ворогу не подобається, отже, уряд зробив усе правильно. Свої претензії обґрунтовують порушенням Конституції. Не рівне ставлення до МП і КП. КП, мовляв, даються привілеї. А коли Києво-Печерська лавра, українська святиня, перебуває в руках МП, це не порушення Конституції? А коли Почаївська лавра, куди українців не пускають, належить МП, це не

порушення Конституції та рівності відносин? Тепер щодо ЮНЕСКО. Дехто з науковців каже, що, звершуючи богослужіння в Теплій Софії, ми таким чином порушуємо статут ЮНЕСКО й руйнуємо пам'ятку. А в Європі в усіх культових пам'ятках ЮНЕСКО, де звершується богослужіння, не порушується статут? Ні. Лавра теж пам'ятка ЮНЕСКО, МП там служить і не порушує, а КП чомусь порушуватиме, якщо служитиме в Софії. Усі ці претензії свідчать тільки про те, що у нас в Україні ще є проросійські сили й вони завжди виступатимуть проти. Але ми їх переможемо.

Роман Малко

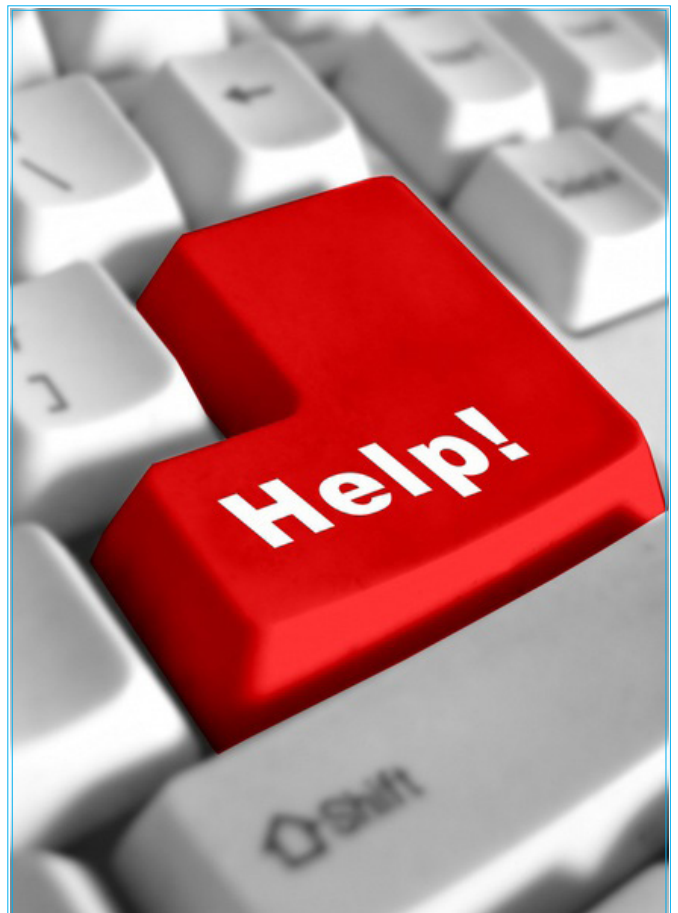
*Патріарх Філарет:
«Влада не йде дорогою правди»*

«Адреси доброти»

РАЗОМ ЗДОЛАСМО МОСКОВСЬКИХ ОКУПАНТІВ.

Українці західної діаспори продовжують допомагати боронити отчий край від кремлівських фашистів. Так редакцією було доручено продовольчі пакети для бійців АТО, котрі оплатили добродій Антон Філімончук (Budd Lake, N.J.) та родина Василя і Ольги Карпенків (Mongro, MI.). Ми також доставляємо книги напередову. Зокрема було передано захисникам Батьківщини книгу Г. Могильницької «Мифотворчество как обоснование исторического мародёрства». Видання побачило світ російською мовою аби бути більш дохідливим у висвітленні складної релігійної ситуації в Україні для російськомовних громадян. Потрібна і добра справа стала можливою завдяки жертвності українців США. Організатором добродійної збірки виступив п. Олександр Полець (St., Anthony, MN.). Родина Свириденко з штату Коннектикут (США) вислала для бійців АТО та їх родин одяг та українську просвітницьку літературу. Ніщо так не тримає на духові наших бійців на фронті як солідарність світового українства!

Влас. Інформ.

«Наші свята»

25 лютого — церковне свято Іверської ікони Божої Матері

25 лютого ми згадуємо подію, в основі якої – спроба наруги над православною святинєю, вчинена, тим не менше, християнами і в християнській країні. Ідеться про Візантію IX століття та чудотворний Іверський образ Пресвятої Богородиці. Коли Константинопольський трон посів імператор Феоді, затятий іконоборець, шануванню святинь було оголошено справжню війну на державному рівні. Іконоборці не зважали на те, що православні шанували не дошки чи фарби, але образ, і віддаючи шану образу, таким чином вшановували Першообраз.

Одного дня воїни увірвались в дім до побожної жінки-вдови і, побачивши ікону, кинули в образ списом. Тієї ж миті зі щок на зображенні полилася справжня кров... Воїни зніжковили, а жінка вблагала їх, віддавши останні кошти, почекаючи зі знищенням ікони до ранку. Після цього вона опустила образ в море і поклала піклування про нього на волю Божу. Морем ікона була віднесена до Святої гори Афон. Ченці ще здалека побачили вогняний стовп, взяли образ Богоматері з води й принесли його до Іверського – цебто – грузинського монастиря. Але на ранок ікона зникла з храму та опинилася над воротами монастиря. Так відбувалося кілька днів поспіль, аж допоки Матір Божа, з'явившись уві сні одному з іноків, не сповістила, що хоче Сама охороняти обитель, тому відтепер Її ікона перебуватиме над ворітьми. Відтоді образ отримав другу назву – «Портаїтісса»

– цебто – Вратарниця. Численні дива, що відбуваються під час молитви перед чудотворним Іверським образом, знову і знову переконують нас у силі заступництва, яку має Пречиста Богородиця, коли просить Свого Сина, Господа нашого Ісуса Христа, за кожну людину, що звертається по Її допомогу.

Важливо!

У м. Ізяслав закладений новий храм

21 лютого у місті Ізяслав відбулася знакова подія – звершено чин освячення хреста та місця під будівництво храму на честь Святителя Миколая Чудотворця, архієпископа Мирлікійського. Це буде вже другий у місті храм Української Православної Церкви Київського Патріархату. Чин освячення було здійснено з благословення Високопреосвященного Митрополита Хмельницького та Кам'янець-Подільського Антонія. Богослужіння здійснювалося представниками духовенства Ізяславського, Білогірського, Шепетівського благочинь.

До спільної молитви приєдналися голова районної державної адміністрації Борис Яцков, голова районної ради Сергій Шлегель, Ізяславський міський голова Валентина Корнійчук і велика кількість жителів жителів та гостей міста.

По завершенню чину освячення духовенство відслужило поминальну літію за загиблими Героями Небесної Сотні та всіма, хто загинув за свободу та територіальну цілість України.

До учасників зібрання із пастирським словом звернулись отець Василь Гетьман із Шепетівки та благочинний храмів Ізяславського благочиння Хмельницької єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату, настоятель новоствореної громади митрофорний протоієрей о. Володимир Ковальчук. Вони щиро привітали всіх присутніх з цією урочистою в житті Ізяслащини подією та розповів, що освячене місце має історичне значення, адже до 1938 р. неподалік стояв кам'яний храм на честь Святителя Миколая Чудотворця, побудований ще у 1861р., на місці якого зараз знаходиться школа. о. Володимир закликав усіх долучитися до цієї доброї справи. Також до учасників заходу із вітальним словом звернувся голова районної державної адміністрації Борис Яцков.

«З історії нашої духовності»

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛО НА ДОНЩИНІ

На початку минулого століття села на південь та південний захід від Ростова-на-Дону, близько межі з Кубанщиною, були майже поспіль українськими. До 1887 року у складі Ростовського повіту вони належали до Катеринославської губернії. Та й після того, з приєднанням повіту до Області війська Донського, ця місцевість у церковному відношенні залишилася частиною Катеринославської єпархії.

У побуті, в сфері неофіційній панувала тут українська мова. Село Пішкове (російською – Пешково) [1] було серед цих поселень, можна сказати, типовим. Згідно із переписом 1897 року, у ньому жило 2998 мешканців, з них українців за рідною мовою – 2973 [2]!

Священиком місцевої Івано-Богословської церкви був Дмитро Петрович Щербаківський – людина, як видно, непересічна. Біографічних відомостей про нього, на жаль, небагато. З видань Катеринославської єпархії дізнаємося, що служив він у Пішковому з 1899 до 1908 року, мав жінку Анастасію та четверо дітей [3]. Панотець виявив себе свідомим українцем ліберальних поглядів. Він не лише читав київську українську газету «Рада», яку влада вважала майже крамольною, а й сам дописував до неї! У його дописах розглядалося широке коло важливих питань з життя українців Донщини. 1908 року в газеті було вміщено велику статтю Дмитра Щербаківського, присвячену змінам у настроях місцевого селянства внаслідок недавніх революційних подій. До 1905 року, писав він, селянина-«людини» ніби не існувало: був «мужик», «хохол», «морда» тощо. Визвольний рух привів селян до думки, що й вони люди з якимись правдами і що гнітити людину, завдавати їй прикростей та наруги нікому не можна [4]. Цікава стаття Щербаківського про ідею заведення земства на Донщині. Ця справа, наголошував автор, важлива «не через те тільки, що ми спочуваємо їй, як такій справі, що мусить значно піднести добробут обширної області, а й з чисто наших національних вимог. Не забуваймо, що в Донщині живе зараз 719 т[исяч] українців, або ж 28 % усієї людності області» [5].

В іншій статті у «Раді» Щербаківський писав про нагальну потребу створення у селах Ростовської округи товариств дрібного кредиту, про користь їх для селян у боротьбі зі злиднями: «Чи коняка здохне, чи плуга нового купить, чи сімена на насіння достать, чи що інше в господарстві справить, – на все це вони знайдуть без зачіпки й за невеликий процент грошей в цих товариствах» [6].

1. Нині Азовського району Ростовської області.

2. Список населених мест Области войска Донского по первой всеобщей переписи населения Российской империи 1897 года. Новочеркасск, 1905. Ч. 1. С. 476–477.

3. Справочная книга Екатеринославской епархии. Екатеринослав, 1908. С. 929; Перемены по службе // Екатериносл. епарх. вед. 1908. № 29. Отд. офиц. С. 473.

4. Щербаківський Д. З селянських настроїв у Ростовській-на-Дону окрузі // Рада. 1908. 9 апр. (22 квіт.).

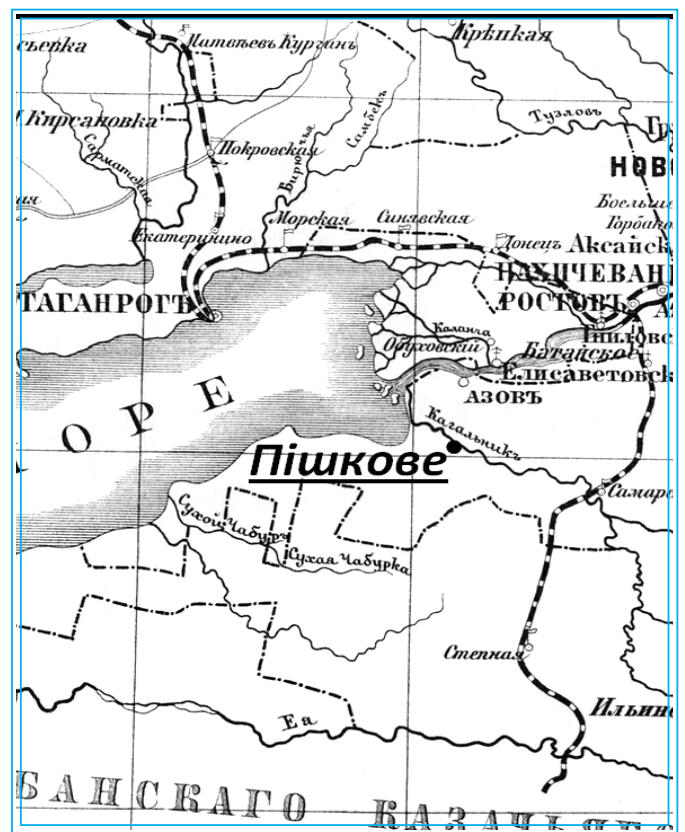
5. Його ж. До заведення земства в Донщині // Рада. 1909. 17 окт. (30 жовт.).

6. Його ж. Лист з Ростовської-н/Д. округи // Рада. 1908. 29 апр. (12 трав.).

7. Шевченківське свято // Рада. 1911. 1 марта (14 берез.); Шевченкові дні // Рада. 1911. 8 марта (21 берез.).

// Рада. 1911. 8 марта (21 берез.). Незабаром у Пішковому дійсно створили кредитне товариство. Воно відіграло помітну роль і в національно-культурному житті села. 1911 року, з нагоди п'ятдесятих роковин смерті Тараса Шевченка, пішківська сільська громада на сході постановила збудувати нову школу імені поета, причому кредитне товариство обіцяло дати на побудову зі своїх коштів 400 карбованців. Крім того, те ж товариство запланувало відкрити в своєму приміщенні бібліотеку імені Шевченка. А 26 лютого (11 березня) в Пішковому відбулося Шевченківське свято. У церкві заходом правління кредитного товариства була відслужена панахида, на якій поминали «раба Божого Тараса». Після панахиди люди від церкви пішли до будинку товариства, де присутнім роздавали книжки, в тому числі й «Кобзаря», з написом «На пам'ять 50-ліття смерті Т. Гр. Шевченка» [7]. Усі ці факти показують, що на той час русифікація ще не стерла українського обличчя цього краю.

Сергій ПЛЕМА

«Суспільство говорить»

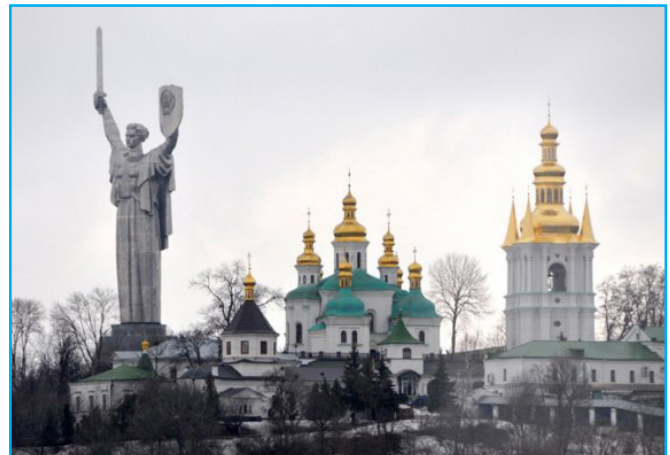
Всеpravославний собор: *виклики для України*

2016 р. для Православної церкви, можливо, стане історичним — на П'ятдесятницю, після більш ніж тисячолітньої перерви, скликається Всеpravославний собор. До цієї події світове православ'я готувалося понад 50 років. Готувалося складно, важко, зі сварками, розлучаннями й компромісами, на тлі геополітичних зрушень і навіть певних катастроф — як справжніх, так і вигаданих. Нарешті учасникам переговорів вдалося домовитися — не про все, звісно, та бодай про щось — було призначено дату і місце урочистої зустрічі. Проте це зовсім не означає, що напругу знято, і Собор таки відбудеться. Це навіть не означає, що Собор окупить витрачені на нього зусилля та надії, які з ним пов'язувалися упродовж цих 50 років. Річ не тільки у ще одному політичному карамболі, хоча політика відіграє величезну роль у справах православних, становлячи справжню причину тих чи інших рішень. Якби все було так просто, було б нецікаво. Інколи причини й приводи дуже тісно сплітаються і навіть міняються місцями. Слово "місце", до речі, взагалі зачароване для прийдешнього Собору. Передбачалося, що його проведуть у

Святому граді Константинополі, але після чергового політичного загострення це стало неприйнятним для делегації РПЦ. Це й символічно, але по-своєму й правдиво: "Святий град Константинополь" існує тільки в особливій православній реальності, та його немає на карті світу. Буцим саме з проблемою місця було пов'язане екстрене засідання з порятунку Собору, проведене Вселенським патріархом у Шамбезі наприкінці минулого тижня. За результатами цієї зустрічі патріарх Московський із певним задоволенням заявив, що "його позицію було почуто", — зі Стамбула Собор "переїжджає" на Крит. Задоволення в голосі патріарха може тільки дивувати, оскільки на тлі цього "компромісу" стає очевидно: список країн і міст, готових прийняти очільника Російської церкви, коротшає. І особливо має хвилювати патріарха те, що Стамбула в ньому немає, так само, як і Києва. Та й Україна в передсоборному хороводі теж виявилася "зачарованим місцем". Свідченням цього став факт закордонного відрядження митрополита Київського Онуфрія, якого патріарх Кирило несподівано запросив у Шамбезі на Синаксіс. Довго ворожити, "навіщо", не довелося: патріарх Московський вирішив

укотре "переторгувати" Україну за Собор. Митрополита Київського запросили для наочності. У Шамбезі патріарх Кирило провів для світового православ'я яскраву політінформацію про Україну. Він обсилав благообразну публіку не дуже зрозумілими для більшості присутніх українськими топонімами, пов'язаними з "захопленнями приходів", обзивав патріарха Філарета останніми (гаразд, передостанніми) словами, навів жахаючу цитату з Корчинського про те, що митрополита Онуфрія треба катувати праскою й паяльником, доки він не погодиться на українську автокефалію, і "вбережи нас Боже від єдності з такими бандитами!" Тут-таки патріарх досить доречно покарвав присутніх товаришів із Константинопольського патріархату, які "заохочують українських розкольників" і тим самим сіють в українській пастві спокусу та сумніви. Промова вийшла вражаюча. Патріарх Філарет, покровитель розбійників, які погрожують канонічній церкві прасками та паяльниками, був протиставлений благовидному старцю, митрополитові Онуфрію — останньому оплоту істинної віри в Україні. Чиї чада терплять справжні страждання заради вірності канонічній церкві. Ось прямо в цю саму хвилину: зачинилися в церкві й сидять там день і ніч, терплячи холод і голод, як ті першохристияни, тільки б не впустити в храм на почергове богослужіння односельців із Київського патріархату. Такі вони, нинішні "християнські подвиги".

Проте повторю: промова патріарха була майже блискучою — якби не ці паяльник і праска, від яких за версту тхне одночасно Кисельовим і милими патріаршому серцю "буремними 90-ми". Але, нагадаю, у патріарха є привід хвилюватися. І, приїхавши на Синаксіс із митрополитом Онуфрієм в ар'єргарді, він, фактично, окреслив свої умови участі у Всеpravославному соборі: патріарх Варфоломій отримує або Собор, або Україну. І, судячи з паяльника, це останнє слово патріарха Московського. Питанню якості християнського життя не судилося підірвати Собор. Значно важливіше для ієрархів «питання місця», яке кожен із них посяде у просторі Собору — довгоочікуваного, «Святого і Великого», але, може статися, порожнього, як торішній горіх.

Катерина Шоткіна

«Згідно канону»

Підготовчі неділі до Великого посту

Неділя про митаря і фарисея (21 лютого). Задовго до початку самого Великого посту Церква повідомляє нас про нього і кличе вступити в підготовчий період. До кожної із важливих подій церковного річного кола, до великих свят, до посту Церква підготовляє нас – передсвятими чи підготовчими неділями; це характерна риса Православної літургійної традиції. Оскільки Церква знає, що важко віруючим перейти від одного духовного переживання до другого, тому задовго до початку справжнього подвигу Церква звертає нашу увагу на важливість посту і призиває задуматись над його значенням. Це приготування триває впродовж чотирьох неділей перед постом, і кожне з воскресних євангельських читань посвячене одній із основних сторін покаяння.

Неділя про митаря і фарисея є першою підготовчою неділею. В суботу на вечірні вперше відкривається Тріодь Постова, книга, яка містить стихирі, тропарі, кондаки, канони богослужіння Великого посту. В цей день до звичайних воскресних стихир і канонів додаються стихирі і канони неділі митаря і фарисея. Вони, головним чином, посвячені смиренню, яке є необхідним для справжнього, щирого покаяння. Характерною особливістю цієї неділі є притча, яку читаємо в Євангелії: «Два чоловіки прийшли до храму помолитися: один фарисей, а другий митар. Фарисей, ставши, так про себе молився: Боже! Дякую Тобі, що я не такий, як інші люди, грабіжники, неправедні, перелюбники, або як цей митар. Пощу двічі на тиждень, даю десятину з усього, що надбаю. А митар, стоячи віддалік, не смів навіть очей звести до неба; але, б'ючи себе в груди, говорив: Боже, будь милостивий до мене, грішного!» (Лк.18,10-13). Обидва вони залишили на деякий час свої домівки і зайшли до храму, щоб там спокійно помолитись. Але кожний молився по-різному. Фарисей вихваляв себе в молитві, вбачав у собі досконалу людину. Він забув про свої гріхи і гордо осудив митаря. За це він був понижений на Божому суді, «бо всякий, хто підноситься, понижений буде» (Лк.18,14).

А митар, який можливо не дотримувався всіх заповідей, усвідомив свою гріховність і зміг сказати тільки одне: «Боже будь милостивий до мене грішного» (Лк.18,13). Саме тому митар, говорить митрополит Пітірім: «був виправданий перед Богом» [2, с.43]. Звідси можна побачити, що «великий грішник може швидше покаятися, ніж гордовита людина; треба боятися гордості як вогню, бо вона може навіки погубити наші душі» [8, с. 8]. Отже, підготування до Великого посту починається проханням, молитвою про отримання смирення, оскільки смирення – це початок справжнього покаяння. «Тікаймо від фарисеєвої зарозумілості» – говорить кондак цього дня, – «і навчимося митареві величі слів смиренних, у покаянні ззиваючи: »Спасе світу очисти рабів Твоїх» [3, с.136]. Знаходячись біля дверей покаяння, в найвеличніший момент недільної всенічної, після того як проголошено Воскресіння і явлення Христа, «Воскресіння Христове бачивши», перший раз співаються тропарі, які будуть супроводжувати нас до п'ятої неділі Великого посту включно: «Покаяння відкрий мені двері, Життєдавче, зранку бо лине дух мій до храму святого Твого, храм бо мій тілесний весь осквернений, але, як Щедрий, очисти благоутробною Твоею милістю. На стежки спасіння настав, мене, Богородице, бо плотськими гріхами осквернив душу мою і в лінощах все своє життя прожив, але Твоїми молитвами очисти мене від всякої скверни. Множество заподіяних мною гріхів лютих згадуючи, окаянний, жахаюся страшного судного дня, але сподіваючись на милість милосердя Твого, як Давид, ззиваю до Тебе: помилуй мене, Боже, з великої Твоєї милості» [3, с. 135-136]. Саме такими словами розпочинається важкий, тернистий шлях, який веде до покаяння. Неділя про блудного сина (28 лютого). Друга підготовча неділя називається неділею про блудного сина. В цей день в євангельському читанні розповідається про сина, який розтратив все своє майно, живши розпусно, але зумів покаятися. В притчі і стихирах цього дня говориться про покаяння людини, яка повертається з дороги гріха. Так він розтратив все майно, яке мав, але зумів покаятися і

повернутися до отчого дому. “Заблудлий син прийшов в себе. Це початок звернення грішника до Бога. Прийшовши в себе, він усвідомлює, чого потребує його душа, і як багато їй не вистачає; згадує Отця Небесного, і блага, яких позбувся через віддалення від Нього; і наважується повернутися до Нього, тобто покинути гріховне життя, і жити за Божими заповідями” [4, с.16]. Як бачимо покаяння знову приводить до шляху спасіння, тому воно є необхідним для того, щоб вступити в Великий піст. “Покаяння відкриє нам дорогу до Джерела життя і поверне втрачене синівство. Це покаяння не є почуттям провини, надолуженням чогось; це радикальна зміна своїх поглядів, перехід від надії на власний розум і сили, до повного віддання себе в руки Божої Всемогутності” [1, с. 7]. Треба звернути увагу і на літургійну особливість цієї неділі. На утрени, після радісних і величних псалмів поліелея, співається повний смутку 136-й псалом: “На ріках вавилонських, там ми сиділи і плакали, коли згадували наш Сіон. На вербах посеред нього повісили ми арфи наші. Там бо питали нас про слова пісень полонителі наші, що знали про наш спів: “Заспівайте нам пісень сіонських”. Як же нам співати пісню Господню на землі чужій? Якщо забуду тебе, Єрусалиме, нехай буде забута правиця моя. Нехай прилипне язик мій до гортани моєї, якщо не пом’яну тебе і коли не поставлю Єрусалим початком радості моєї. Пом’яни, Господи, синів Едомських, що в день єрусалимський кричали: руйнуйте його до останку. Дочко Вавилону, окаянна, блаженний той, хто відплатить тобі за все, що ти заподіяла нам. Блаженний, хто візьме і розіб’є дітей твоїх об камінь” (Пс. 136). Цей псалом співається і в наступні дві неділі. Він відкриває ще одне значення посту; покаяння – це повернення в дім Отця. Неділя м’ясопусна (6 березня). Наступна, третя підготовча неділя називається м’ясопусною, так як протягом тижня, який слідує після неї, Церква встала на неповний піст, утримання від м’яса. Церква завершує підготовку до того подвигу, який розпочнеться через сім днів після неділі м’ясопусної. Вона поступово вводить нас в цей подвиг, знаючи нашу духовну слабкість. Напередодні цього дня, в суботу м’ясопусну, Церква звершує загальне поминання померлих в надії загального воскресіння і життя вічного. Це дійсно важливий день церковної молитви за померлими членами Церкви. Заупокійна служба в м’ясопусну суботу є зразком для всіх інших служб поминання померлих і звершується ще в другу, третю і четверту суботи Великого посту. Тема м’ясопусної неділі знову-таки любов. Євангельське читання цього дня присвячене притчі Спасителя про Страшний Суд. “Син Людський сяде і славі Своїй на престолі в оточенні ангелів. Перед Ним зберуться всі люди, що проживали на землі. Як пастух відокремлює вівці від козлів, так Христос-Суддя відлучить праведників від грішників. Перших поставить праворуч від Себе, а других – ліворуч. І почне говорити до тих, що праворуч від Нього: “Прийдіть, благословенні Отця Мого, осягніть Царство, приготоване вам від заснування світу!” Потім почне перелічувати їхні добрі діла, за які вони одержують нагороду. Це діла милосердя до ближніх: вони і нагодували голодного,

і напоїли спраглою, і нагого одягли. Усе те вони робили ближнім, але Господь кожне їх добре діло оцінює так, мовби воно було зроблене Йому самому. А звертаючись у інший бік, до поставлених ліворуч від Нього, Син Божий скаже: “Ідіть від Мене, прокляті в огонь вічний, приготовлений дияволу та ангелам його”. І почне перераховувати їхні лихі вчинки, за які вони заслужили вічне осудження. Це діла недоброчливості до ближніх: вони не нагодували голодного, не напоїли спраглою, не вдягнули нагого, не прийняли подорожнього. Вони відмовили в допомозі ближньому і Господь усі ті безсердечні відмови оцінює так, якби вони були зроблені Йому Самому” [5, с.54-55]. Неділя сиропусна (13 березня). Протягом м’ясопусного тижня, що завершується Прощеною Неділею, два дні, середа і п’ятниця, стоять немов би окремо, вони вже цілком “великопосні”: у ці дні не можна звершувати Божественну Літургію, і весь порядок богослужінь має особливості, що стосуються Посту. У середу на вечірні співається прекрасна стихира, – вітання Посту: “Засяяла весна Посту! Цвіт покаяння; очистимось ж, браття, від усякої скверни, прославляючи Світлодавця: “Слава Тобі, Єдиний Чоловіколюбче!” [9, с.46]. Субота сирного тижня присвячена пам’яті всіх “мужів і жон, які подвигом посту просвітились”: святі, приклад яких ми повинні наслідувати, вчать нас важкого шляху, важкого мистецтва посту і покаяння. Останній день називається “Прощеною Неділею”, однак непотрібно забувати його другої, літургійної назви: “Вигнання Адама з раю”. Ця назва дійсно підбиває підсумок усьому приготуванню до Посту. Отже, на початку посту ми уподібнюємося до Адама: “Вигнаний був Адам з раю через їжу(тобто через вкушання забороненого плоду), і, сидячи прямо перед раєм, ридав і стогнав: “Горе мені, як постраждав я, окаянный; одну заповідь Владики я порушив і позбувся усіх благ! Рай найсвятіший, заради мене насаджений, і заради Єви зачинений, моли Того, хто тебе і мене створив, щоб я знову наповнився твоїми квітами”. І відповідав йому(Адаму) Спаситель: “Я не хочу, щоб загинуло моє творіння, але Я хочу, щоб воно спаслося і прийшло до пізнання, тому що того, хто приходить до Мене, Я не проганяю” [9, с.46]. Піст звільняє нас від поневолення гріхом, від полону “світу цього”. “Піст приносить визволення від надмірності і непомірності” [6, с. 81]. В Євангельському читанні останньої неділі говориться про умови цього звільнення. Перша умова – піст: відмовитися від того, щоб вважати бажання і вимоги нашої гріховної природи нормальними; зусиллям звільнити дух від диктаторської волі плоті, матерії. Друга умова посту – прощення: “якщо ви прощатимете людям провини їхні, то простить і вам Отець ваш Небесний” (Мт.6,14).

Рубрика «Посмертна згадка»

ПАМ'ЯТЬ ПРО ПОМЕРЛИХ - ТО МОЛИТВА СЕРЦЯ

*Помоліться за мертвих і живих,
За душі тих, кого уже немає,
Чий ясний зір погас і голос стих,
Хто нашої молитви так чекає.
Заплаканої свічечки вогонь,
Очистить душу, дасть молитві силу,
І квіти, з теплим дотиком долонь,
Душевним смутком ляжуть на могилу."*

Моліться за душу покійної Богданни Стефанюк, яка несподівано 10 лютого 2016 р. на 86 році життя відійшла у вічність. Вірна парафіянка церкви Св. Отця Миколая в Торонто. Кажуть, життя людини вимірюється не лише прожитими роками, а також ділами вчиненими на пройденому земному шляху, це бажання робити добро, любити ближнього, допомагати потребуючим, всилити віру і надію хворим і знедоленим. Всі ці благородні чесноти світлої пам'яті Богданна втілювала у щоденному житті. Авторка цієї статті мала щастя пізнати покійну Богданну Стефанюк на початку 80-х рр. зараз після того як я покинула рідний Перемишль і з родиною опинилася в Торонто. Нас тоді з Польщі приїхала до Торонта досить численна група українців. Тоді подружжя Стефанюків, нині покійні Богданна та Іван Стефанюк були одними з перших які подали щедру руку допомоги так матеріальної як і духової підтримки. Всяко допомагали загосподаритися в новому місці поселення. Згодом я дізналася, що покійна Богдана в 1970- році прибула до Торонта з Перемищини, тому її була добре відома доля українців в повоєнній Польщі. Блаженної пам'яті Богданна Стефанюк народилася 29 вересня 1930 р. в українській родині Марії і Петра Вахнянин, в місті Любачів на перемищині, на етнічних українських землях Закерзоння які після Другої світової війни були приєднані до Польщі. В ранньому дитинстві Богданна втратила свого батька. Мати самотньо виховувала Богданну і її брата Володимира. Повоєнні роки для українців Закерзоння були надзвичайно важкими. Тодішня Польська комуністична влада постановила депортувати українців з їхніх прадідівських земель а на їх місце засилити поляками, щоб ці землі на завжди стали польськими. У 1944-1947 роках Польща провела акцію етнічної чистки, депортуючи силовими засобами майже усе українське населення Закерзоння. З початку 500 тисяч українців насильницько депортовано до УРСР а згодом в рамках військово-поліційної "Акції Вісла" депортовано 150 тисяч українців на північні та західні землі Польщі. Неодноразово світлої пам'яті Богданна розказувала, про трагічну долю своєї родини і співжителів, і як майже чудом

її мамі з дітьми вдалося уникнути депортації й залишитися на рідній землі, хоч і тут зазнали переслідувань, понижень і зневаг. Так щасливо склалося, що Богданна під кінець 60-х років познайомилася з Іваном Стефанюком, колишнім воїном Дивізії „Галичина“, якого доля привела до Канади у 1951 році. За його усильними стараннями покійна Богданна у березні 1970 року переїхала на постійне проживання до Торонто, а в травні 1970 р. панство Стефанюк одружилися і у шлюбі щасливо прожили 43 роки. Іван Стефанюк був активним діячем в Брацтві дивізійників та в церковних організаціях. З своєї природи подружжя Стефанюків було дуже жертвенне. Їхня любов до Бога, до Церкви, до рідної України, до людей, завжди викликала подив і ставала прикладом для інших. Вони щедро жертвували на найрізніші громадські, церковні й благодійні цілі, зарівно в діаспорі, як і в Україні. Світлої пам'яті Богданна опікувалася церквами жертвували значні суми грошей на підтримку церков; в Люрді-Франція, Зарваниці - Україна, Перемишлі і Любачеві - Польща. Коли зависла небезпека над церквою Пресвятої Богородиці, що на вул. Батурст у Торонто, коли її в 1997 році хотіли закрити, мотивуючи молою кількістю прихожан, подружжя Стефанюків кожної неділі і кожного свята спершу вислухали Службу Божу у своїй парафьяльній церкві Св. Отця Миколая, а після того ішли самі і заохочували інших щоб взяти участь у Службі Божій в церкві Пресвятої Богородиці. Таким чином врятували церкву від її закриття і церкву

ця по сьогодні є чинною. Покійна Богданна мала Велике і любляче серце до дітей. Вона довгі роки опікувалася і жертвувала великі суми грошей на дітей з особливими потребами „Джерело” що у Львові. Після смерті 31 жовтня 2013 року дорогого мужа світлої пам'яті Івана, покійна Богданна продовжувала їхні спільні діла і сіяла добро навкруги себе. Щедро допомагала своїм країнам. Я особисто багато разів перевозила грошеві подарки до Перемишля, до рідного її Лубачева для рідних і чужих людей у потребі. Коли путінська Росія пішла з агресією проти України, покійна Богданна не стояла осторонь, кинилась допомагати чим могла українським воїнам воюючим на передовій і тим які зазнали поранень, родинам і сиротам загиблих за волю України. Та хіба можна перерахувати всі добрі діла зроблені блаженної пам'яті Богданною Стефанюк. Але вони всі відомі одному Господеві. Через довгі роки світлої пам'яті Богданна прятелювала з моєю також вже покійною сестрою Мирославою Чорній що проживала в Перемишлі. Кілька разів відвідувала її у Перемишлі. Про цю приязнь пам'ятали діти покійної Мирослави і у свято Стрітіння Господнього 15 лютого 2016 р. коли вже душа покійної стрінулася з Господом Богом, в перемиській Василіянській церкві на їхню просьбу відслужилася Божественна Літургія. Смерть завжди несла в собі якийсь відбиток таємничості і містичності. Але для таких людей як покійна Богданна, яка ціле своє життя своїми добрими ділами, милостинею та молитвою збирала скарби не дочасні, але вічні на Небі. Смерть є Божим даром, переходу від земного до вічного життя де вже немає ні хвороб, ні болю, ні печалі, ні зітхання, але життя безконечне у присутності Всевишнього. У багатьох народів існували уявлення про смерть, як про момент, коли благородна душа розлучається з тілом і прямує не лише до свого Творця, Господа Бога, щоб перед Ним скласти звіт зі свого земного життя але і до душ своїх предків, щоб з ними поділитися,

розказати їм про свої добрі вчинки, які встигла зробити на пройденому шляху земного життя. З Божої волі світлої пам'яті Богданна тихо у присутності родини 10-го лютого 2016р. завершила свою земну мандрівку, віддала свою праведну душу Всевишньому Творцеві, який нагородить її небесними благами за зібрані вічні скарби в небі. Своїм предкам зможе багато розказати про своє життя повне посвяти, патріотизму до рідної України любові до ближнього і добрих діл. У свято Стрітіння Господнього 15 лютого 2016 року у похоронному заведенні ``Cardinal`` в Торонто, парох церкви Св. Отця Миколая о. д-р Роман Лобай і о. Олег Юрик при співучасті родини, численних її друзів і знайомих відслужили Панахиду. 16 лютого 2016 р. в церкві св. Отця Миколая оо. Роман Лобай, Олег Юрик і Олег Качур відслужили заупокійну Службу Божу і похоронні відправи. Надзвичайно тепле і змістовне прощальне слово сказав о. д-р. Роман Лобай. Відтак тіло покійної відвезено на цвинтар "Park Lawn в Торонто і похоронено поруч з її мужем Іваном Стефанюком. Останні роки життя світлої пам'яті Богданна провела у своїй хаті під дбайливою і сердечною опікою, надзвичайно доброї, совісної і люблячої племінниці покійного Івана Срефанюка, пані Віри Сатарової та її сім'ї. Вона також подбала про величавий похорон. Покійна зодягнута була в прекрасну вишиванку, а її труна тонула в морі квітів. Пам'ять про блаженної пам'яті Богдану житейме в серцях її рідних та близьких і усіх тих, яким несла поліч, розраду і любов. Вічна їй пам'ять

Анізія Путько-Стех

Що я візьму з собою з цього світу?
 Весняну повинь лугового квіту,
 Маленьке озеро у зорі загорну,
 Вербу на нім, самотню і сумну,
 Та шум лісний, де сосни і ялини,
 І ще візьму я ягоди калини,
 А ще візьму.... Ні, не візьму нічого,
 Не з тим душа вертається до Бога,
 Добром і злом розчахнута навпіл,
 Душа любов несе - земних вершину діл;
 Та все ж порушу я закон святий
 І вірю: Бог за це мені простить,
 Візьму лиш кілька хвиль з Десни-ріки
 І дотик любої руки....

Іван Коваленко

«Тримаймося свого»

МИ УКРАЇНЦІ, А НЕ ІНДУСИ

Одного цьогорічного лютевого дня приroda подарувала мешканцям Дніпра майже весняну погоду. Щоправда, доволі густий, холодний туман нагадував що до справжнього тепла ще далеко. Сірість дерев і вулиць, пригнічені відсутністю свіжих кольорів і негараздами в країні перехожі. Та раптом у приглушений ритм міста вриваються різкі, непритаманні йому звуки. І ось вже дорогу на зелене світло світлофору перетинає група молоді в яскравих, чудернацьких одяжах. Кришнаїти. Йдуть, співають, б'ючи у бубон та славлять свого Бога. Та чи свого? Придивився до обличчя юнаків і дівчат - індусів серед них не видно. Явно слов'янські лиця, українського кореня. Ні, я аж ніяк не закликаю до якихось утисків чи переслідувань таких віруючих. Зрештою, певен, що будь-яка релігійність краще від безбожності. Та й ознакою справжнього демократичного суспільства є віротерпимість. Ми ж прагнемо до Європи. Це он у путінській фашистській

Росії оголосили православ'я часткою «руського міра». А хто не з нами той ворог. Правдиве дикунство у сучасну добу. Нам так не годиться... Але ж знову запитує себе і земляків: Чи знайдуть ці молоді люди моральний прихисток в чужій для українців релігії? Чи відпружаться їх душа і буде готова до добрих справ на нашій землі під звуки бубна та прославлення Крішни? Без вертепів, колядок, освячення паски та крашанок, без усього того що вже стало для наших людей не просто релігійними символами, а часткою національної культури, національної духовності в широкому сенсі. Серце підказує що навряд. Наш народ пережив багато заборон і обмежень. Примушувати когось жити лише так, а не інакше, особливо в духовному сенсі – один з найбільших злочинів проти людини. Однак, шукати щастя в чужих віруваннях, як на мене, так само не годиться...

Фідель Сухоніс
Фото автора

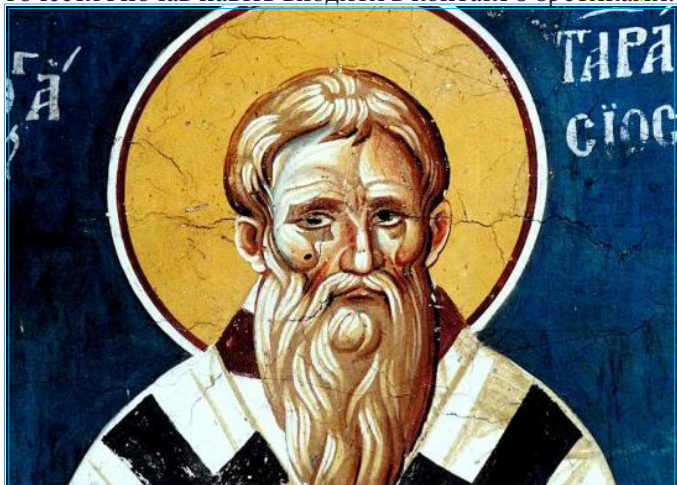

ДОБІДКА: Міжнародне Товариство Свідомості Крішни (МТСК) (англ. International Society for Krishna Consciousness (ISKCON), буквально — Міжнародне товариство для усвідомлення Крішни) або просто Рух Харе Крішна — засноване в 1966 році в Нью-Йорку А. Ч.Бгактіведанта Свамі Прабгупадою. Ядро його філософії базується на прадавніх текстах, таких як Бгаґавад-Ґіта й Шрїмад-Бгаґаватам. Відмінні риси й культура руху прийшли із традиції гаудія вайшнавїзму (бенгальського вішнуїзму), яка мала прихильників в Індії ще з кінця XV століття. МТСК було організовано для поширення практики бгакті-йоги (йога відданості); мається на увазі що відданий (бгакта) направляє всі свої думки й дії на задоволення Верховного Господа, Крішни. Популярну назву «Харе Крішна» послідовники цього руху одержали завдяки мантрі, яку вони співають голосно або повторюють тихо на вервиці (називаної — джапа мала). Ця мантра, також відома як Маха-Мантра (велика пісня), що походить з Калі-Сантарана Упанїшад, а також з інших величних писань. Складається з імен Бога Харі, Крішни й Рами. Віддані вірять, що звукові вібрації, викликувані повторенням цих імен Бога, поступово пробуджують у людині чисту свідомість Бога, або «Свідомість Крішни».

Святитель Тарасій, Патріарх Константинопольський

Святитель Тарасій народився в Константинополі. Батьки його були люди благородні і належали до патриціїв. Здобувши прекрасну освіту, святитель Тарасій швидко підносився сходишками почестей. За розсудливість і добру вдачу майбутнього патріарха скрізь любили, де тільки він служив: і у царському палаці, і в інших місцях. Він був вже царським радником і сенатором, коли відбулося його призначення на патріаршу кафедру. Це сталося за таких обставин. Імператором в цей час був Константин Порфірородний, а патріархом — Павло Кипрянин, чоловік добродійний і благочестивий, але дуже слабівільний. На патріарший престол він був поставлений за царювання попередника Константина Порфірородного — Льва Хазара, при якому іконоборча ересь (гоніння на св. ікони), що отримала початок ще за імператора Льва Ісаврянина, все більше посилювалася. Будучи людиною слабоза характерно і слабівільною, патріарх Павло побоювався відкрито визнати іконошанування, став приховувати своє благочестя і почав навіть вводити в контакт з еретиками.

Після смерті Льва Хазара патріарх Павло хотів відновити іконошанування, але іконоборча ересь на той час вже дуже розповсюдилася і отримала силу, помічника ж, що може подати йому діяльну підтримку, у патріарха не було. Тоді, не маючи достатньо мужності, щоб виступити на відкриту боротьбу з еретиками, патріарх вирішив зовсім відмовитися від своєї кафедри. Таємно залишивши патріарші палати, Павло прибув в монастир св. Флора, де і прийняв схиму. Коли імператриця Ірина (правителька держави під час малоліття сина її Константина) запитала у нього про причину його відходу, то Павло відповів, що відчуває себе негідним займати патріарший престол в такий неспокійний час. «Я відмовляюся, — сказав він, — бути пастирем серед еретичного зборища і вважаю за краще померти, ніж піддатися анафемі від першосвятителів чотирьох апостольських престолів, що не приймають еретичного учення і які цураються нашої Церкви. Поглянь, правителько, на скорботу Матері нашої Церкви і не допусти, щоб богопротивна ересь, подібно до свині, що вийшла на берег, спустошувала і нищила виноград Христовий під час твого правління і поганила б його злочестивими му-

дрованнями. У вас при дворі є справний діяч, який допоможе тобі і твоєму синові в благих намірах». На питання імператриці, хто це такий, Павло відповів, що він має на увазі Тарасія, який займає перше місце в царській раді. «Я знаю, — сказав патріарх, — що він цілком гідний управляти Церквою, оскільки тільки він зможе жезлом свого розуму відкинути брехливе вчення еретиків, бути добрим пастирем словесного стада Христового і зібрати його воедино». Все духовенство погодилося з обранням такого наступника Павлу, але сам Тарасій не вважав себе гідним зайняти таку відповідальну посаду і довго відмовлявся від неї. Його уклінно просили зайняти патріарший престол. Нарешті, він погодився на цю пропозицію, але поставив неодмінною умовою, щоб був скликаний Вселенський собор, де б православні християни могли об'єднатися у вірі, а іконоборча ересь була піддана заслуженому засудженню. Утвердивши спокій у Церкві, святитель Тарасій цілком зайнявся діяльністю з управління своєю паствою, для якої він був дійсним отцем і, разом з тим — слугою. Служачи іншим, сам святитель Тарасій відмовлявся від щонайменшої розкоші, уподібнюючись тим Самому Христові і Його угоднику та свому попереднику святому Іоану Золотустому. Весь свій маєток роздав убогим і таким, що мали потребу, влаштував лікарні, а в день Воскресіння Христового накривав для бідних трапезу, під час якої він сам прислужував убогим. Дивовижною була стриманість цього угодника Божого, який до свого постригу провадив життя у великій розкоші; великим був його піст і невпинна бадьорість; небагато часу приділяв він для сну, не мав м'якої постелі, одягався надзвичайно просто. Усі скривджені і ті, що перебували в бідах, мали в його особі постійного і старанного заступника та помічника. Помер святитель Тарасій після 22-річного управління церквою, за царювання Никифора, наступника Ірини, близько 807 року. Великою була скорбота за патріархом у царя, вельмож і всього народу, а особливо, вбогих, сиріт і вдів. Бо до всіх він відносився як пастир добрий, до всіх був милостивий, всякому допомагав в бідах і нещастях. Чесне тіло святителя Тарасія було поховане у влаштованому ним же самим монастирі на Босфорі. При його гробі багато хто отримував зцілення.

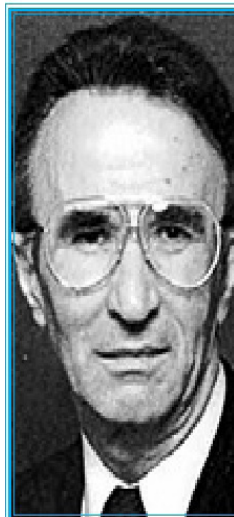

НЕ БУДЬМО МЕНШОВАРТІСНИМИ!

Москалі думали, що вже всі українці перетворилися на безхребетних хохлів; що українцям однаково, у якій країні жити і якою мовою говорити, аби тільки їдло було у кориті та було б тепленьке місце для прилаштування свого гузна. Москалі сподівалися, що без війни приєднають Україну до "великава рускава міра". Та знайшлися люди, які не хочуть приєднуватися до того "рускава міра", а хочуть залишитися українцями. Вони вняли зброю та почали чинити збройний український опір. То ж саме через них і почалася війна, і ми воюємо, власне, з московським народом, а не з Путіним чи олігархами, чи якимось всесвітнім жидівством.

А ще мусимо бути особливо вимогливими нині до кожного прояву меншовартості. Коли українець відповідає московськомовному громадянину України московською, то це не толерантність, – це холуйство, безхребетність, неосвіченість та безкультурність. Аби українці вживали свою мову та дорозвинули б своє етнічне самоусвідомлення, то й українські москалі та

жиди потяглися б за нами. І мали б ми тоді потужну сучасну державу, і московським москалям не було б чий права захищати в Україні, і Путіну було б тяжко знайти привід до вторгнення.

**КОЛОНКА
БОГДАНА
СЕРЕДЮКА
З ДЕТРОЙТА
(США)**

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- **ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ**
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- **ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:**
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- **ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ**
- **ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ**
- **УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ**
- **ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ**

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США

Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:

Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

borysten.com.ua - архів бюлетнів

CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул. Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000